

گزارش خبری تحلیلی جنبش کارگری در اردیبهشت ماه

اختصاصی وبلاگ کارگر

دوم خرداد ماه هشتاد و شش

اردیبهشت امسال را میتوان نقطه‌ی عطفی در روند مبارزات طبقه‌ی کارگر ایران دانست. برگزاری شکوهمند روز جهانی کارگر و برخورد قاطعانه‌ی کارگران در برابر فشارهای وارده از سوی حاکمیت، و جوانه زدن اتحاد میان جنبش‌های اجتماعی در این ماه نشان از وارد شدن مبارزات کارگران و مزدبگیران جامعه در فاز جدیدی بود.

برگزاری مراسم اول ماه می در شهرهای مختلف ایران

از اوایل دهه‌ی ۸۰ با برگزاری مراسم مستقل از سوی کارگران و فعالین کارگری و یا حضور آگاهانه‌ی کارگران در مراسم مورد تایید حاکمیت و در دست گرفتن تظاهرات مراسم اول ماه می رنگ و بوی تازه‌ای به خود گرفت که نشان از افزایش آگاهی توده‌ی کارگران در امر مبارزه با سرمایه داری داشت.

امسال مراسم روز جهانی کارگر علاوه بر دو خواست اساسی سالهای اخیر کارگران یعنی حق تشکل یابی و اعتراض، متاثر از دو رویداد بود. یکی تعیین حداقل دستمزد در سال ۸۶ بود و دیگری دستگیری محمود صالحی از رهبران برجسته‌ی کارگران در سقز. شعارهای کارگران در مراسم اول ماه می بیشتر حول آزادی بی قید و شرط محمود صالحی و حق برپایی تشکل‌های مستقل کارگری دور می زد.

بیش از ۵ هزار کارگران با جمع شدن در آبشار خور در ۷ اردیبهشت ماه به استقبال اول ماه می رفتند. در این مراسم که با همت کارگران ایران خودرو و سایپا برگزار شد تعداد زیادی از کارگران مراکز مختلف، فعالین کارگری، فعالین حقوق زنان، دانشجویان و فعالین حقوق کودکان کار حضور داشتند و موقعیت بسیار مناسبی برای بحث پیرامون مسائل کارگری به وجود آمد.

مراسم اول ماه می در تهران، در ورزشگاه شیرودی برگزار شد. مکان این مراسم که در واقع از سوی خانه‌ی کارگر برگزار میشد تا آخرین ساعات ۱۰ اردیبهشت نیز نامشخص بود و مقامات مربوطه از در اختیار گذاشتن مکانی برای برگزاری مراسم طفره میرفتند اما سرانجام در آخرین ساعات شب خبرگزاری ایلنا ورزشگاه شیرودی را به عنوان مکان برگزاری مراسم اعلام کرد.

این مراسم از مقابل خانه‌ی کارگر آغاز شد و در ورزشگاه شیرودی ادامه پیدا کرد. در حالی که چندین هزار کارگر از نقاط مختلف ایران به شیرودی آمده بودند کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی و اعضای شورای همکاری تشکل‌ها و فعالین کارگری با پلاکارد های مستقل خود وارد ورزشگاه شدند و با شعارهای خود از جمله "سندیکای مستقل حق مسلم ماست"، "تشکل، اعتصاب حق مسلم ماست"، جو مراسم را در اختیار خود گرفتند و با حضور در برابر تریبون با سر دادن شعارهای "سندیکا سخنران" و "اسالو سخنران" خواستار حضور نماینده‌ی واقعی طبقه‌ی کارگر

در پشت تریبون شدند. در ادامه ی این مراسم در حالی که اعضای خانه ی کارگر سعی در پایان دادن به مراسم را داشتند کارگران به همراه فعالین کارگری در حالی که شعارهای "مرگ بر حامی سرمایه دار"، "محمود صالحی آزاد بایدگردد"، "کارگر، معلم اتحاد اتحاد" و "دانشجو، کارگر اتحاد اتحاد" برمی کشیدند راهپیمایی عظیمی را به سمت میدان میدان هفت تیر آغاز کردند. این راهپیمایی با برخورد شدید نیروی انتظامی همراه بود و طی آن چند نفر از جمله چند دانشجو بازداشت شدند. حضور دانشجویان در این تظاهرات یکی از اتفاقات قابل توجه در این مراسم بود که از آن می توان به عنوان گامی عملی در جهت پیوند خوردن جنبش کارگری و جنبش دانشجویی نام برد.

در مراسمی دیگر در تهران قرار بود که هیئت موسسان سندیکاها ی کارگری و سندیکای کارگران شرکت واحد در همان روز بعد از ظهر مراسمی را در یک سالن سرپوشیده برگزار کنند که با دخالت نیرو های امنیتی این امر میسر نشد. و کارگران در کنار سالن حضور پیدا کردند و به مدت ۲ ساعت به صحبت با مردم و پخش بیانیه های خود پرداختند. در شهرهای دیگر نیز این مراسم برگزار شد. در کرمانشاه تجمعی در برابر اداره کار استان کرمانشاه با حضور کارگران برگزار شد. این مراسم که به فراخوان انجمن صنفی کارگران برق و فلز کار کرمانشاه و جمعی از کارگران صنایع پتروشیمی استان برگزار می شد با دخالت نیروی انتظامی پایان یافت.

در شهر مریوان نیز مراسمی با تلاش کمیته هماهنگی منطقه غرب و جمعی از فعالین کارگری برگزار شد در این تجمع چند نفر دستگیر شدند که در حال حاضر به طور موقت آزادند.

در شهر سنندج مراسم روز جهانی کارگر به صورت گسترده تر و البته با سرکوب شدید تری نیروی انتظامی برگزار شد. ۴۰۰ نفر در مراسمی که به همت کمیته هماهنگی منطقه غرب، اتحادیه سراسری کارگران اراچی و بیکار و جمعی از فعالین کارگری برگزار شد، شرکت کردند. این مراسم در برابر اداره ی روابط کار برگزار شد و در جریان آن ۱۶ نفر دستگیر شدند. تعدادی از بازداشت شدگان در جریان مراسم آزاد شدند اما نیروهای امنیتی با تهیه ی لیستی از همان روز ۱۱ اردیبهشت شروع به بازداشت فعالین شناخته شده ی کارگری در شهر سنندج کردند که در نتیجه ی آن ۱۳ نفر بازداشت شدند. به دنبال این تعرض آشکار حاکمیت خانواده ها و دوستان کارگران بازداشتی طی چند نوبت از جمله در روز های ۱۳، ۱۵ و ۱۹ اردیبهشت در برابر دادگستری شهر تجمع کردند. در نهایت ۱۱ نفر از این ۱۳ نفر آزاد شدند اما ۲ نفر دیگر، شیث امانی و صدیق کریمی که هر دو از اعضای اتحادیه بیکاران هستند همچنان در بندند.

ادامه ی مبارزات معلمان

معلمان در ادامه ی تحصن روزهای ۲۶ و ۲۷ فروردین در اوایل اردیبهشت با صدور بیانیه ای برنامه های خود را به منظور ادامه ی اعتراضات اعلام کردند. در نتیجه این بیانیه معلمان در روز ۹ اردیبهشت از حضور بر سر کلاس درس خودداری کردند. در ادامه و در روز چهارشنبه ۱۲ اردیبهشت نزدیک به ۲ هزار معلم تهرانی در برابر وزارت آموزش و پرورش تجمع کردند. در این مراسم معلمان یک صدا خواستار آزادی همکاران در بند خود شدند و بر اجرای نظام هماهنگ پافشاری کردند. در این مراسم کودک ۹ ساله اکبری یکی از معلمان در بند نیز صحبت کرد که جمعیت را به شدت تحت تاثیر قرار داد. در شهرهای دیگر نیز معلمان در برابر ادارات آموزش و پرورش شرکت کردند و سعی کردند که مطالبات خود را به گوش مسئولین برسانند.

روز شنبه ۱۵ اردیبهشت در پی احضار خاکساری به دادگاه انقلاب جمعی از معلمین با اعلام حمایت از وی به همراه او در برابر دادگاه انقلاب حاضر شدند.

در روز سه شنبه ۱۸ اردیبهشت ماه بنا بر قرار قبلی تعداد زیادی از معلمین در میدان بهارستان، در برابر مجلس جمع شدند اما میزان سرکوب بیش از آن چیزی بود که یک تجمع منسجم شکل بگیرد. ماموران نیروی انتظامی با ضربات باتوم هر جمع چند نفره ای را متفرق میکردند و مانع از پیوستگی صفوف معلمان میشدند. در جریان این تجمع نزدیک به ۲۰ نفر از معلمین بازداشت شدند.

سرکوب معلمان از سوی حاکمیت طی چند ماه اخیر چنان شدید بوده است، که احتمال برپایی تظاهرات چندین هزار نفری حداقل تا چند ماه آینده به نظر نمی رسد. اما این آرامش احتمالی به هیچ وجه نشان از خاموش شدن اعتراضات نیست و در پی این سرکوب مبارزات وارد مرحله ی جدیدی خواهد شد.

اعتراضات کارگری در اقصی نقاط ایران

روز شنبه یکم اردیبهشت جمعی از کارگران قراردادی پالایشگاه نفت آبادان، در اعتراض به عدم دریافت حق و حقوق کامل در اداره کار شهرستان آبادان تجمع کردند.

در جمعی دیگر در روز ۱ اردیبهشت ۳۰ نفر از کارگران شرکت زمزم کرمان به همراه خانواده هایشان در برابر در کارخانه تجمع کردند و مانع از خروج کامیون های حامل نوشابه به بیرون از کارخانه شدند. این کارگران در اعتراض به اخراج خود از کارخانه و اجبار از سوی کارفرما برای قراردادی شدن تجمع کرده بودند.

اردیبهشت ۷۰ نفر از کارگران بلاتکلیف شرکت قوه پارس، با تجمع اعتراض آمیز در محل خانه ی کارگر قزوین ۲ خواستار روشن شدن وضعیت شغلی و رفع مشکلات حقوقی خود شدند.

اردیبهشت جمعی از کارگران شرکت پارس لحیم، با تجمع در خانه ی کارگر استان قزوین، اعتراض خود را نسبت ۴ به تعویق ۳ ماه حقوق، عیدی و مزایا ابراز داشتند.

در اوایل اردیبهشت ۲۰۰ کارگر کارخانه کاغذ سازی کارون در اعتراض به اخراج خود توسط صاحب کارخانه مقابل نهاد ریاست جمهوری تجمع کردند.

۱۹ اردیبهشت ۲۰۰ صیاد بوشهری در اعتراض به عملکرد رئیس شیلات استان در برابر استانداری تجمع کردند.

۲۱ اردیبهشت ۶۰ کارگر اخراجی شرکت آرد سفید ورامین در اعتراض به عملکرد غیر قانونی مدیریت مبنی بر اخراج کارگران و تعطیلی کارخانه، مقابل خانه ی کارگر پاکدشت تجمع کردند.

۲۴ اردیبهشت کشاورزان پاکدشتی در اعتراض به ساخته نشدن سیلور در منطقه و از بین رفتن هزاران تن از گندمهایشان در خانه کارگر پاکدشت تجمع کردند. در همین روز کارگران قوه پارس در ادامه ی اعتراضات خود بار دیگر در خانه ی کارگر قزوین تجمع کردند.

در اعتراضی دیگر در ۲۴ اردیبهشت ماه کارگران شرکت مس سونگون در اعتراض به قراردادهای موقت و نبود امنیت شغلی در برابر فرمانداری ورزقان دست به تجمع زدند.

۲۶ اردیبهشت جمعی از کارگران اخراجی شرکت اشکان چینی در اعتراض به رفتار نامناسب کارفرما و تضییع حقوق

قانونی در خانه ی کارگر قزوین تجمع کردند.

۲۸ اردیبهشت کارگران شرکت صنایع گرمایشی البرز در اعتراض به رفتار سلیقه ای و ضد کارگر کارفرما در خانه کارگر قزوین تجمع کردند.

۳۰ اردیبهشت در پی خودکشی یکی از کارگران کارخانه کنف کار گیلان که از شرایط سخت زندگی به سطوح آمده بود. ۲۰۰ نفر از کارگران کنف کار در برابر استانداری تجمع کردند. این کارگران ۱۱ ماه حقوق، عیدی، پاداش و مزایای خود را دریافت نکرده اند.

مبارزات کارگران و دیگر فعالان اجتماعی برای آزادی محمود صالحی، شیث امانی و صدیق کریمی پیگیرانه ادامه دارد. در این ارتباط فعالین چپ در خارج از کشور به برپایی آکسیون های حمایتی اقدام کرده اند ضمن این که نامه هایی از فعالین داخل کشور به سازمان های بین المللی همچنان ارسال میشود. در همین رابطه سازمان عفو بین الملل نیز با صدور بیانیه ای خواستار آزادی امانی و کریمی شد. همچنین شماره حساب هایی نیز به منظور حمایت از خانواده های این ۳ کارگزندان اعلام شده است.

مسئله نباید به برپایی مراسم اول ماه می دل خوش کرد و این موفقیت نباید موجب آرام شدن اعتراضات شود. بلکه باید سرآغازی بر موج جدید اعتراضات باشد. اعتراضاتی که بیش از پیش بر سد حاکمیت سرمایه ضربه وارد کند.

اختصاصی وبلاگ کارگر

نوشته شده در چهارشنبه دوم خرداد ۱۳۸۶ ساعت ۱۷:۳۹ توسط کارگر